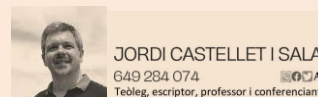

Ressuscitem

JORDI CASTELLET I SALA
649 284 074
Teòleg, escriptor, professor i conferenciant

Aquest és un país aconfessional, gràcies a Déu, en el qual molts ens entestem a celebrar la resurrecció de Crist. Per molt agnòstiques, atees o descregudes que siguin les persones, en canvi les festes de pasqua continuen posant al davant la realitat d'aquesta promesa feta realitat en un moment concret de la història.

Parlem de ressuscitar. La fe cristiana expressa amb aquest verb la vida després de la mort; una vida totalment altra i diferent, alhora que en continuïtat i complementària de la present i actual, que a fi de comptes és l'única i definitiva. Sempre es pren com a mostra la història mateixa de Crist qui, després d'assumir en la pròpia carn la tortura més cruel i la mort en creu, en canvi es va tornar a trobar amb els seus deixebles l'endemà del dissabte de la pasqua jueva, creant així una nova pasqua, un nou pas convertit en experiència fonamental per a tots aquells que s'hi volguessin referir.

La mateixa història ha deixat prou clar que Jesucrist va existir i que els apòstols, amb la resta de deixebles, varen gaudir d'un encontre molt particular amb el ressuscitat; el mateix que de fet havia estat crucificat i realment mort en l'execució duta a terme pels romans, sota Ponç Pilat, allà per l'any 30 del primer segle de la nostra era. S'han descartat múltiples opcions possibles per desfer aquest argument, enumerem-ne algunes. De primer, l'al·lucinació col·lectiva, perquè uns efectes psicològics transitoris s'haurien acabat amb el temps i haurien acabat caient en l'oblit, reduint aital fenomen a una experiència personal i intransferible. En canvi, la transmissió de la fe al llarg de dos mil anys sembla contradir-ho de totes totes. Una segona possibilitat d'engany hauria estat la del robatori del cos, deixant el sepulcre buit, tal i com en parlen els mateixos evangelis (Mt 28,11). Semblaria que hauria estat aquesta una versió feta córrer pel judaisme de l'època, però que no respon al que succeí després; és a dir, el naixement de l'Església i la continuïtat de l'anunci evangèlic. Una tercera versió contradient la veritable resurrecció de Crist hauria consistit en què no hi hauria hagut realment mort de Jesús a la creu, sinó que se n'hauria escapat, mitjançant drogues administrades per aguantar el dolor, simulant la mort física i, finalment, fugint amb Maria Magdalena a la regió del Caixmir, on hauria acabat tranquil·lament la seva vida en família.

Però el gran argument a favor de la resurrecció de Crist continua essent, malgrat tots els malgrats, la pervivència de l'Església, la seva tasca evangelitzadora enmig del món i del convenciment personal de cada

cristià; una convicció convertida en fe, basada en l'experiència i en el testimoni, anant aquest molt més enllà d'un simple missatge, sinó implicant el contingut enter de la vida d'una persona: desigs, passions, voluntat, treball, convivència, esperances, sacrificis, lluites, naixement, malalties, accidents i fins la mort, el darrer obstacle; de fet vençut per Jesús de Natzaret.

El cristià, doncs, entén la seva fe no resolent-se en l'interior del seu cor piadós, sinó implicant l'amplitud de tot el seu ésser. Perquè la fita de la vida cristiana, iniciada en el baptisme, es troba en la plena comunió amb Déu, aquella compartició de la mateixa alegria, plenitud i

amor de la que ell n'és l'origen i dipositori. Quan el cristià participa de l'Església i dels sacraments, hom esdevé capaç de viure en la plenitud malgrat les maltempsades.

Així, doncs, el cristià es troba vivint en Déu des del baptisme: «en ell vivim, ens movem i som», que diria el poeta Epimènides des del segle VI aC. En arribar al temut terme de la mort, s'assoleix el pelegrinatge final, en l'encontre d'aquell en qui ha cregut,

per viure en la plena comunió, rebent la purificació i el perdó dels pecats que cadascú ha de menester per a la seva acceptació definitiva davant de Déu. Per aquesta raó se celebra i es rep l'eucaristia, aquest gest sacramental instaurat pel mateix Jesús, en el seu comiat d'aquell dijous sant, acomplert en el Gòlgota i solemnitzat en les trobades pasquals amb els deixebles. Menjant el cos ressuscitat de Crist, entra en comunió tant amb el creador com amb tots els qui ja es troben en ell, els difunts precedents, que gaudeixen de la seva eterna companyia.

Un tipus d'experiència de plenitud en relació amb la resurrecció consisteix en trobar-se unit amb aquells que ja han mort, però que hom sent que no han desaparegut del tot. En definitiva, la fe ajuda a viure en la comunió dels sants, dels qui encara peregrinem en aquesta terra, juntament amb els que ens acompanyen des de la vida divina plena perquè, essent amb Déu, som amb tots aquells que ens han precedit en la vida, en l'amor, la fe i l'esperança, fins que un dia anem al seu encontre per a l'eternitat; una retrobada definitiva tan sols possible per l'entrada en l'àmbit de la fe en la resurrecció de Crist.

Oques Grasses canten una altra forma de resurrecció: «Tinc un cel i un infern a dins. Fer-me pols sempre m'ha fet millor.» Torna a néixer, tornar a començar; la resurrecció, la que han cantat els poetes i que els teòlegs maldem per a poder-la descriure i oferir al món. Millor experimentar-la ja des d'ara. Bona pasqua!

